

— Trời ơi, ba sắp một ngựa, lẽ rồi. Minh ăn.
Lê Tùng lặp lại :
— Ba sắp một ngựa. . . Chị thích ngựa hay sắp ?
Vô tình thiếu phụ đáp :
— Ngựa.
— Còn tôi thì sắp.
Chợt nghĩ ra, thiếu phụ véo chàng cái nữa đau điếng :
— Đờ đờ. Ai thềm sắp ngựa với mã xấu trai như anh.
Lê Tùng dựa má vào tóc thiếu phụ :
— Phải, xấu trai. Xấu trai mà có người mê.
— Ai mê ?
— Chị chứ ai.
Thiếu phụ ré lên cười, ra vẻ khoái trá. Thái độ thân nhiên, Lê Tùng vít đầu nàng xuống hôn. Nàng hôn trả lại một cách say sưa. Mọi người nhao nhao :
— Ê, ề, không được hôn nhau ở đây. Lê Tùng đánh đi.
Lê Tùng vít một cuộn bạc năm trăm xuống chiếu, giọng kiêu ngạo :
— Một trăm ngàn đấy.
Mọi người tròn tròn mắt. Gã sóc cái hỏi chàng :
— Chẵn hay lẻ.
Lê Tùng quay sang phía thiếu phụ đa tình :
— Em muốn anh đặt bên nào ?
Thiếu phụ ngừng nguây :
— Em đặt lẻ. 10 ngàn.
— Ồ, em khác anh rồi. Anh chơi chẵn.

Rồi chàng ra lệnh cho gã sóc cái :
— Đẻ 100 ngàn của tôi qua mặt chẵn.
Thiếu phụ ngồi bên phản đối :
— Đừng anh. Lẽ đang rền. Đặt chẵn thua cho mà xem.
Cái bát bằng nhựa được mở tung ra, kèm theo tiếng la :
— Chẵn.
Lê Tùng thở phào ra. 100 ngàn. Vị chỉ là chàng có 400 ngàn. Thiếu phụ đa tình nhìn chàng bằng cặp mắt trách móc :
— Vì anh đấy.
— Anh bảo em chẵn em không nghe.
— Vì anh hôn em nên em quên hết.
— Vậy anh đền cho.
Lê Tùng cúi xuống hôn. Nàng xô chàng ra :
— Em hết tiền rồi. Em muốn đền tiền kia.
Không hiểu sao lúc ấy Lê Tùng hào phóng lạ thường. Chàng ném tiền vào đùi thiếu phụ :
— Tiền đấy, em đánh tha hồ.
Chàng lại đặt tiền vào mặt chẵn. Lần này chàng đánh 200 ngàn. Các con bạc đều nín hơi thở, Lê Tùng lẳng lặng đứng dậy châm thuốc lá. Gã chủ sòng soán suýt :
— Rom nhé ?
Lê Tùng cười :
— Còn gì bằng. Xin anh một chai.
Dưới chiếu lại chẵn lần nữa. Lê Tùng nhét đồng bạc kết sù vào túi. Trong vòng 5 phút, chàng ăn được ba trăm ngàn. Nghĩa là chàng vừa chuộc lại viên kim cương của Sở. Quả như gã chủ nói, chàng sẽ đại thắng đêm nay. Sáng mai, chàng sẽ

thanh toán hết nợ nần, trở lại cuộc sống gương mẫu và cưới Huệ Lan làm vợ.

Ném điều thuốc cháy dở xuống sàn, Lê Tùng hỏi gã sóc cái :

— 300 ngàn. Dám nhận không ?

Gã sóc cái nhìn chủ sòng. Viên chủ sòng cười gượng :

— Bao nhiêu cũng cần.

Lê Tùng hỏi thiếu phụ ngồi bên :

— Em muốn anh đánh chặn hay lẻ ?

— Em đang đen lắm. Hỏi em thì thua liền.

— Anh có linh tính em, muốn là trời muốn.

Em muốn đặt đâu anh nghe ngay.

— Lẻ.

Lê Tùng hất hàm :

— 300 ngàn. Đặt bên lẻ.

Bát lại mở ra. Lần này, tiếng la trở thành sự ồn ào hỗn độn. Bốn đồng tiền trinh màu vàng, một phía sơn trắng, nằm tò hồ dưới ánh đèn, tất cả đều ngửa. Lê Tùng bị thua.

Chàng hơi tái mặt. Cửa thiên giả địa, vừa ăn ba trăm ngàn, chàng phải trả lại ba trăm ngàn.

Thiếu phụ nhìn chàng, mắt chớp lia lia. Lê Tùng hỏi nàng :

— Bây giờ em muốn anh đánh gì ?

Thiếu phụ chối dầy dầy :

— Thôi, em không dính vào nữa, anh sẽ mất nghiệp. Vì em mà anh nượng mất ba trăm ngàn. Trời, ba trăm ngàn, một căn nhà gạch.

— Lần này, anh đặt 200.

— Em khuyên anh đừng bực đồng dẻ trắng

tay lắm. Đánh sóc đĩa phải bình tĩnh mới hy vọng ăn được.

— Anh chỉ yêu cầu em lần nữa, một lần nữa thôi. Lúc này, em nói là em thích ngửa. Bây giờ anh sẽ đánh ngửa.

Mọi người cười ồ. Thiếu phụ hỏi :

— Cái gì ngửa ?

Lê Tùng nhún vai :

— Một bên ngửa, một bên sấp.

— À, anh đánh chặn. Vừa chặn rồi, đánh lẻ hơn.

— Ừ, thì lẻ. Trong thâm tâm, anh có cảm tưởng chặn ăn hơn lẻ.

— Vậy anh đặt chặn đi.

— Không, anh muốn làm vừa lòng em,

Thiếu phụ rú lên cười sảng sặc. Bát mở ra : đúng như Lê Tùng mong đợi, hai đồng ngửa và hai đồng sấp. Chặn. Sòng, chàng lại đánh lẻ.

Trong túi chàng chỉ còn 100 ngàn, 100 ngàn cuối cùng. Một giọt mồ hôi lăn trên trán, chàng đưa tay áo lên lau. Mùi nước hoa đắt tiền của thiếu phụ xông vào mũi chàng. Còn 100 ngàn cuối cùng, chàng đánh liều một tiếng nữa. Thua hết, chàng sẽ thần nhiên đứng dậy, chào toàn thể rồi ra về.

— Tôi đặt chặn.

Mọi con bạc đều tập trung vào mặt lẻ. Nước bạc này chàng ăn. Tiền vốn lên 200, chàng chỉ thua 100 ngàn. Chàng tiếp tục đặt chặn. Chàng lại ăn lần nữa. Cả thấy là 400 ngàn.

Lê Tùng bậm môi suy nghĩ. Một phần lý trí sáng suốt đã trở lại trong đầu chàng. Không kể viên kim cương 9 ly, chàng đã thụt két 300 ngàn.

Cộng với viên kim cương là 600 ngàn, Nợ nần linh tinh gần 200 ngàn. Hiện chàng cần 800 ngàn. Có món tiền này chàng sẽ trở thành con người tốt.

Chủ sòng hỏi :

— Anh Lê Tùng chưa đặt à ?

Chàng đáp :

— Tôi chỉ đánh một nước nữa thôi. Một nước nữa rồi về, được cũng về mà thua cũng về.

— Anh đặt bao nhiêu.

— 400 ngàn.

— 400 nhiều quá.

— Tôi chỉ đánh 400, anh không bằng lòng thì thôi.

— Đánh từng tiếng 1,2 trăm không hơn hay sao ?

— Tôi có thói quen được ăn cả, ngã về không. Đặt đúng 400 ngàn, không rút về một xu. Không ngờ anh yếu bóng vía đến mức ấy.

— Vâng, tôi xin chiều anh. Tôi không nhát đâu. Tôi chỉ sợ anh cháy túi rồi không đến đây nữa thôi.

Hắn nói với các con bạc quây quần quanh chiếu :

— Phiên các ông, các bà một phút. Vì số tiền quá lớn nên nước bạc này chỉ có ông Lê Tùng và nhà cái chơi thôi.

Mọi người dẫn ra. Lê Tùng kéo thiếu phụ đa tình ngồi sát vào người chàng. Nàng phản đối :

— Em sui lắm. Thấy anh đánh 400 ngàn, em sợ toát mồ hôi. Được thì còn nói gì nữa, thua bằng thua thì chết. Dầu sao đêm nay em cũng về với anh.

— Em yêu anh ư ?

— Yêu có lẽ không đúng. Tối nay, em bỗng cảm thấy có đơn ghê gớm mặc dầu em đã có chồng và có con. Em nhận ra anh cũng có đơn như em. Vì chúng mình đều thua bạc. Anh ơi, em nương hết một phần ba triệu rồi.

— Em đừng lo. Ăn lần này anh sẽ biểu em số tiền đánh thua.

— Sợ anh thua lắm. Em thấy anh không còn tiền nữa.

— Anh không được quyền thua. Không giấu gì em, anh thụt két gần 800 ngàn. Ăn chuyển này mới có hy vọng trăm bít lỗ hồng.

— Bị thua anh có tự tử không ?

— Tự tử là đồ hèn. Anh là người có can đảm nhìn thẳng vào sự thật phũ phàng và đau khổ.

Thiếu phụ chưa kịp đáp thì gã chủ sòng lên tiếng đồng đạc :

— Anh Lê Tùng sửa soạn xong chưa ?

Lê Tùng buông thông :

— Xong rồi.

Cái bát lớn được úp xuống đĩa. Bốn đồng tiền trịnh reo ròn rã. Lê Tùng đặt xấp giấy bạc xuống chiếu, bản khoản không biết nên theo chẵn hay lẻ. Bốn đồng tiền vô tri giác kia sắp sửa định đoạt cuộc đời của chàng.

Chàng nói lớn để che giấu sự xúc động :

— Chẵn.

Tiếng người lao nhao :

— Lạ nhỉ ? Ông này chuyên môn đánh chẵn.

Thiếu phụ ngồi bên đứng dậy. Nàng không dám nhìn vào chiếu bạc, vì có cảm giác như tim nàng

đứng lại. Nàng không đặt đồng nào trên chiếu, song còn lo lắng, còn khổ sở hơn khi ngồi đánh nữa. Có lẽ vì nàng hết tiền. Nàng hy vọng người đàn ông lạ hào hoa thắng bạc để cho nàng ba trăm ngàn, đánh đổi một đêm ôm ấp. Bỗng nhiên, nàng yêu Lê Tùng lạ lùng. Nàng yêu chàng tuy mới gặp chàng lần đầu trong cái tổ quý ghê sợ này. Nàng yêu chàng vì chàng khác hẳn ông chồng cần cù, ích kỷ, và biền lận của nàng.

Bất giác, nàng gọi Lê Tùng :

— Anh ơi, đừng đánh nữa. Đánh lẻ đi, chẵn túế nào cũng thua.

Lê Tùng đáp :

— Sắp mở bát rồi, anh không thể đổi tiền sang lẻ nữa.

Thiếu phụ la to :

— Sao không được ? Ông chủ sòng đâu, tôi muốn đánh lẻ.

Gã chủ sòng nhún vai :

— Bà lầm rồi. Ông Lê Tùng đánh, không phải bà. Và lại, dầu là bà nữa, cũng đã muộn. Bà nhìn coi, người ta đang mở.

Toàn thể đều im lặng. Tiếng máy lạnh chạy rè rè. Gã sóc cái reo lên trong sự sung sướng :

— Ba sắp, một ngựa. Lẻ.

Chủ sòng cười nhạt :

— Ông Lê Tùng thua rồi.

Thiếu phụ đa tình rên lên một tiếng nảo nuột :

— Trời ơi !

Mọi người đều quay lại nhìn Lê Tùng. Mắt chàng hoa lên, chàng chẳng thấy gì nữa, song hẳn nặng người gián điệp giàu kinh nghiệm thức dậy

trong lòng, chàng ráng trấn tĩnh, không để sự đau khổ lộ ra ngoài. Chàng đứng dậy, giọng bình thản :

— Thế là cháy túi.

Nghe chàng than, thiếu phụ bưng mặt khóc rưng rức. Chủ sòng tiến đến bên Lê Tùng :

— Thành thật chia buồn cùng anh. Và lại, đánh bạc ăn thua là thường. Hôm nay, anh thua, nhưng anh sẽ gỡ lại lần sau.

Thiếu phụ ghen ngào :

— Tôi chỉ thua hoài, chẳng bao giờ gỡ được cả.

— Ồ, đó vì bà chưa gặp hên.

Lê Tùng cầm tay thiếu phụ :

— Thôi chúng mình đi.

Chủ sòng hỏi :

— Anh còn tiền tiêu vặt không ?

Lê Tùng lắc đầu :

— Hết nhẵn rồi.

Chủ sòng dúi cho chàng một nắm bạc :

— Anh cầm lấy uống rượu và thuê phòng.

Thiếu phụ cướp lấy xếp bạc 500, vút tung toé bốn góc phòng :

— Cám ơn 5.000 bạc của ông. Nhưng tôi không thèm. Tôi còn đủ tiền mời anh ấy uống rượu.

Chủ sòng lặng lẽ nhặt từng tờ bạc năm trăm, trên mặt không lộ vẻ ngạc nhiên hoặc giận hờn. Trong đời gá bạc, hẳn đã nhiều lần chứng kiến những cảnh thất thường. Thiếu phụ khoác tay Lê Tùng :

— Mời anh đi với em. Ở lại đây một phút nữa, em tư tử mất.

Xuống lầu một, Lê Tùng gặp người đàn bà có

bộ ngực núng nính và cặp mắt dày lông nheo già. Nàng nhón miệng cười :

— Anh về rồi à ? Sao không ở lại, em tiêm cho mấy điều giải sầu.

Thiếu phụ cùng đi với Lê Tùng quắc mắt :

— Chị nói gì thế ? Chị không thấy Lê Tùng đi với tôi hả ?

Và không đợi đối phương trả lời, thiếu phụ sẵn lại, tát một cái xiềng liềng. Trong chớp mắt, hai người đàn bà quẩn lầy nhau. Lê Tùng quát to :

— Có bỏ nhau ra không ?

Xoạc một tiếng, thiếu phụ cùng đi với chàng đã xé toang áo của đối phương, và bồi thêm một cái tát như trời giáng. Đối phương ngã lăn xuống đất, máu me đầy mặt.

Thiếu phụ nhặt cái xác đeo lên vai, giọng thần nhiên :

— Cho nó chừa. Lần đầu nó gặp em.

Lê Tùng nhún vai :

— Nếu anh không làm, em có nhu đạo.

— Ít thôi, cũng đủ dùng. Bọn đàn ông lực lưỡng, em còn đánh ngã, huống hồ là nó.

— Chắc chông em cũng bị đo ván rồi.

— Dĩ nhiên.

Hai người đi nhau ra ngoài đường. Quang cảnh rộn rịp buổi tối cuối tuần ở chợ Tân định lôi kéo Lê Tùng về với thực tại phố phường. Chàng đã nướng hết số tiền kết, chưa kể viên kim cương 9 ly phải gửi sang Nam dương cho một điệp viên quan trọng.

Thiếu phụ hỏi chàng :

— Chúng mình đi đâu ?

Lê Tùng lắc đầu :

— Tùy em.

— Em cũng không biết nữa. Lần đầu tiên, em bỏ nhà đi chơi với người lạ.

— Hay em về đi.

— Em không về đâu. Nếu không đi chơi với anh đêm nay, em sẽ tự tử mất. Em đã tới mức càng tốt của sự tuyệt vọng rồi.

Lê Tùng vẩy tắc xi :

— Chúng mình xuống nhà hàng Quốc tế, em bằng lòng không ?

Nàng mỉm cười :

— Đi đâu cũng được.

Trên xe, nàng dựa đầu vào vai chàng, hai mắt lim dim như người vừa hít bạch phiến. Mặc dầu đèn hai bên đường sáng quắc, Lê Tùng vẫn có cảm tưởng đang lao đầu vào bóng tối dày đặc. Trên thực tế, cuộc sát phạt vừa qua là sức mạnh vô hình xô chàng xuống giốc, bên dưới là bóng tối kinh hoàng.

Nàng mở choàng g mắt ra :

— Anh đang nghĩ gì thế ?

— Không. Anh nghĩ đến đêm nay chúng mình sẽ làm gì.

— Anh bao nhiêu tuổi rồi ?

— Bốn mươi.

— Em năm hai. Nghe anh nói, em tưởng anh là cậu thiếu niên 16, lần đầu đi chơi với bạn gái. Chúng mình đi qua cái tuổi thơ mộng ví von, làm gì thì anh biết lấy.

Tắc xi đậu lại gần đèn giao thông ở ngã tư Nguyễn trung Trực. Lê Tùng móc túi. Chàng hết

nhấn tiền. Thiếu phụ ném tờ bạc năm chục cho tài xế, và mở cửa xe. Tài xế hỏi :

— Thưa còn tiền lẻ ?

Thiếu phụ khoát tay :

— Biểu bác.

Lê Tùng nắm tay nàng :

— Em giàu quá.

— Anh lầm rồi. Em còn nghèo hơn anh nữa.

Đêm nay, còn bao nhiêu tiền, em sẽ tiêu hết với anh cho vui. Từ khi làm người đến giờ, em chưa bao giờ được buồn thật nhiều và vui thật nhiều như đêm nay.

Thiếu phụ vịn vai chàng, trèo lên cầu thang, bước vào nhà hàng mát rượi. Nàng chỉ cái bàn nhỏ, gần cửa sổ, bảo chàng :

— Chúng mình ngồi đây, thích hơn.

Lê Tùng không hiểu nàng định nói gì. Nếu nàng thích nghe nhạc, thì cái bàn này ở xa sân khấu. Còn nếu nàng thích ngồi riêng để tâm tình với chàng, thì đó là một trong những cái bàn nhiều ánh sáng nhất và chung quanh có đông khách nhất. Chàng đoán là thiếu phụ bắt đầu mất trí. Lương tâm chàng bắt chàng khuyên nàng trở về, song một ma lực khác thường dẫn chàng vào ghế.

Bồi tiến lại, nàng gơ một ngón tay :

— Huýt ky.

Thiếu phụ tợp một hơi hết ly rượu đầy ắp. Nàng ngã lưng vào ghế, dôi mắt mơ màng. Khi ấy, Lê Tùng mới thấy nàng đẹp, một sắc đẹp đã chín muồi mà đàn ông giàu kinh nghiệm yêu đương thường mê say hơn lớp thiếu nữ hờ hớ, tóc xõa

ngang vai, mới bước ra đời lần đầu.

Nàng nhòe miệng cười, để lộ hàm răng trắng đều, tuyệt đẹp. Lê Tùng nhận thấy trên má trái nàng một nốt ruồi lớn, dường như giả tạo. Nàng nhìn vào mắt chàng :

— Sao anh gó em trần trần như muốn ăn thịt thê ?

— Em đẹp lắm. Anh ngắm em hoài không chán.

— Đừng nhìn nữa, em còn thua hàng vạn người ở Sài gòn. Kia, anh uống nữa đi. Em đã cạn ba ly mà anh chưa hết một.

Lê Tùng bàng hoàng như người tỉnh mộng :

— Ủ nhỉ, anh quên mất.

Đột nhiên, nàng hỏi :

— Tên anh là gì ? Chúng mình đi chơi từ nãy đến giờ mà chưa biết tên nhau.

— Lê Tùng.

— Em là Hồ. Thu Hồ. Thu Hồ là tên con gái của em. Hàng xóm và chúng bạn thường gọi em là bà Lạng. Vợ ông kỹ sư Lạng.

— Em không sợ ông ấy ghen à ?

— Nhà em chưa bao giờ ghen với em cả. Yêu em như thần tượng, anh biết không ?

— Còn em ?

— Em ấy à ? Em cũng yêu chồng tha thiết.

— Tại sao em đi với anh ?

— À, tình yêu đối với chồng đã cạn rồi. Em cũng không hiểu tại sao em thay đổi chóng thế. Có lẽ vì nhà em không biết ghen, có lẽ vì nhà em hèn quá, không có tính ngang tàng và liều mạng như anh. Hồi còn đi học trường đêm, em mơ mộng được làm vợ một thanh niên bướng bỉnh. Em

bướng có tiếng, nên em thích chồng em bướng hơn em.

— Thảo nào em giỏi nhu đạo.

— Đùng, hồi đi học, em là một cây thề thao. Em chơi môn gì cũng giỏi : bóng bàn nhất trường, bơi cũng nhất trường, và nghịch ngợm dĩ nhiên cũng nhất trường Ngán cho em, người chồng của em lại là thanh niên hiền lành nhất và ngoan ngoãn nhất thế giới. Nhà em cung em như trứng mỏng, không bao giờ phản đối em, kể cả phản đối những việc em làm bậy.

— Vì thế nên em đánh bạc phải không ?

— Cũng gần như vậy. Em cảm thấy không thể sống mãi trong một khung cảnh bình thường, mỗi ngày hai bữa đối diện ăn cơm với chồng, một tuần đi xỉ nê hai lần, rồi về nhà ngủ một giấc đến sáng. Em muốn chồng em giận hơn em, cãi lộn với em, nếu cần, đánh đập em nữa. Song anh ấy chẳng làm gì hết. Thấy em nhậu mặt là chạy vội lại, xin lỗi rồi rít. Vốn tính độc lập, em cần tìm thú vui riêng, hợp với sở thích. Em muốn đi nhảy đêm, chồng em lại què mùa, không biết sự lịch sự tối thiểu ở vũ trường, cho nên em phải tìm thú vui trong quán bài, là bạc.

— Anh ấy biết em đánh bạc không ?

— Biết chứ. Em định ninh nhà em sẽ rày la em, khuyên nhủ em đừng sa ngã. Nhưng nhà em cứ ngậm miệng như hến. Bao nhiêu tiền dành dụm, em đánh thua hết. Em bán cả nữ trang. Rồi bán xe hơi. Còn cái nhà cuối cùng, có lẽ em sẽ bán nốt.

— Đùng, em à.

— Anh không nói, em cũng đã quyết định rồi. Em sẽ không đánh bạc nữa. Thú đánh bạc không làm quên được cuộc sống phẳng lặng, cũng không

làm chồng em nhích mép. Bây giờ em ngoại tình.

— Đề khiêu khích chồng em chứ gì ?

— Thật đấy, em sẽ yêu đương bữa bãi đề khiêu khích chồng em. Nhưng anh ơi, chồng em là ông thầy tu, có biết hỉ, nộ, ái, lạc là gì đâu. Và lại, em vừa bỏ cái ý định ngoại tình để trêu tức rồi. Bắt đầu từ đêm nay, em yêu thành thật, yêu tha thiết.

— Yêu anh ấy à ?

— Phải, em yêu anh thành thật, yêu anh tha thiết.

— Em chưa biết anh là ai. Em chưa biết đời tư của anh, Em chưa biết anh đã có vợ chưa, và làm nghề gì nữa. Nếu anh đã có vợ, có con, nếu anh là một tên bịp thì sao ?

— Ô, điều đó không làm em quan ngại. Tình yêu đối với em không phải là sự mua bán. Khi người ta mua bán, người mua đòi hàng tốt, người bán đòi giá cao, trong đó có sự cân nhắc và tính toán kỹ lưỡng. Tình yêu sẽ mất tình chất thiêng liêng và thơ mộng của nó đều được kỳ kèo, bót một thêm hai. Tình yêu cũng không phải là mặt nước hồ một ngày gió lặng. Chỉ có tình yêu sóng gió mới mang lại hạnh phúc thật sự.

Lê Tùng thờ dài :

— Sau nhiều năm luân lạc, lần đầu anh được nghe một lời nói chí tình. Không giấu gì em, anh đã đánh hết tiền két, không biết ngày mai đời anh sẽ ra sao. Lúc này, anh hy vọng được bạc, để lấy tiền bù vào chỗ thiếu, và thành hôn với một cô bạn cùng sở. Giấc mộng này đã tan rồi.

Giản nhạc bắt đầu tấu một bản luân vũ nhẹ nhàng. Thu Hồ thờ dài :

— Con em thích nghe nhạc lắm.

Lê Tùng giật mình :

— Em có mấy cháu ?

— Một. Cháu gái duy nhất. Em nghĩ đẻ từ lâu.

Em không muốn con em sau nay cũng dứt như cha chúng.

Giọng nàng trở nên buồn buồn :

— Anh đừng nhắc tới chuyện gia đình nữa.

Em muốn được hoàn toàn vui với anh đêm nay.

— Để rồi sáng mai về nhà gặp con, em lại hối hận.

— Anh chưa hiểu em chút nào hết. Thu Hồ là con đàn bà chưa bao giờ biết hối hận.

Lê Tùng ngồi thừ trên ghế, rượu huyết ky uống liền tiếp lại không pha đá làm cháng ngá ngá say. Dưới áp lực của hơi men, chàng thấy nàng sáng rực hào quang. Miệng nàng hé ra, hình như đợi chàng hôn vào. Ngáy dại chàng nắm tay nàng :

— Về đi.

Nàng gật đầu :

— Ừ, thì về.

Đường phố đã bắt đầu vắng. Hai người đi sát bên nhau như đôi vợ chồng mới cưới. Như cái máy, Thu Hồ theo chàng lên tắc xi. Nàng cũng không hỏi gì khi chàng đưa nàng vào thang máy lên lầu 5 một bin đình cũ kỹ trên đại lộ Trần Hưng Đạo.

Mới xa căn phòng một ngày, Lê Tùng tưởng như đi vắng hàng chục năm trường. Mùi ẩm mốc của căn phòng thanh niên độc thân quện vào bàn ghế, giường nệm, gây cho chàng một cảm giác say sưa. Cửa vừa đóng, nàng đứng khựng lại giữa nhà, buột miệng :

— Trời !

Con trai chưa vợ bừa bãi là thường, song bừa bãi đến như căn phòng của Lê Tùng là độc nhất vô nhị. Quần áo bẩn thây từ lâu còn vắt lủng lẳng trên thành ghế. Giày dép vứt lổng chông, mỗi nơi một chiếc, thậm chí trên bàn làm việc, cạnh tủ lạnh cũng có. Lọ mực bút máy đánh đổ tuần trước trên thảm vẫn còn nguyên, duy khác một điều là vết mực đã khô, và ve mực trông rỗng võ làm đôi.

Lê Tùng mở cửa sổ, và bật đèn. Ánh sáng ấm cúng làm căn phòng bớt lộn xộn và trống trải. Nhón nhác từ phía, Thu Hồ hỏi :

— Còn rượu không anh ?

Lê Tùng sừng sốt :

— Hết rồi. Em uống nhiều quá.

Thu Hồ nhăn nhó :

— Mới có một góc chai, đâu đã nhiều. Em uống rượu mới vui được.

Bỗng nàng reo lên như con nít :

— Kia kia, chai gì thế ?

Nàng chỉ một cái chai trắng để trên bàn viết. Lê Tùng hừ một tiếng rồi đáp :

— Rượu để để anh ngâm thuốc, uống không được đâu.

Thu Hồ vờ lấy chai rượu, đưa lên miệng tu ừng ực. Lê Tùng giật lấy :

— Em định tự tử bằng rượu hay sao ?

Thu Hồ tránh sang bên, tiếp tục uống. Nàng tu một hơi một phần ba chai. Nàng muốn uống nữa, song cánh tay bị té dại, nàng loạng choạng một phút rồi đánh rơi chai rượu xuống nền nhà vỡ tan, rượu bắn tung toé.

Nàng ngồi phịch xuống ghế, mặt đỏ rục. Lê Tùng xà xuống ôm lấy nàng :

— Đã bảo mà...em không chịu nghe anh.

Nàng đẩy tay chàng ra :

— Em chưa say...Em không bao giờ say...

Rồi nàng bưng mặt khóc nức nở. Lê Tùng lặng người, nhìn nàng khóc. May ra nước mắt sẽ làm vơi bớt cơn đau khổ của nàng.

Nhưng nàng đã gục xuống ghế và không biết gì nữa.

★

Lê Tùng vùng ngồi dậy. Tiếng gõ cửa mỗi lúc một gấp gáp và nóng nảy. Chàng khua chân xuống giường lấy giẻ, rồi ra mở cửa. Đến khi cửa mở rộng, Huệ Lan bước vào, chàng mới sực nhớ người đàn bà say rượu hồi đêm còn ngủ mê mệt trên giường. Nàng định đến chia vui với chàng, song chai rượu để đã biến nàng thành vật vô tri giác, suốt đêm nằm thẳng băng như khúc gỗ.

Huệ Lan không trang điểm tươm tất như mọi ngày. Trợn mắt, Lê Tùng thoáng thấy một giọt lệ. Thấy chàng, Huệ Lan mừng quýnh:

— May quá. Em tưởng anh đi đâu vắng.

Chàng hỏi Huệ Lan :

— Em đến tìm anh có việc gì ?

Nàng đáp, giọng run run :

— Ông Hoàng gọi anh từ sáng đến giờ. Anh mặc quần áo đi ngay.

Lê Tùng nhìn đồng hồ, buột miệng :

— Trời ơi, 11 giờ rưỡi rồi. Anh tưởng còn sớm.

Phiền em chờ anh một phút.

Định ngồi xuống ghế, Huệ Lan vụt đứng dậy.

Nàng che miệng, thốt ra một tiếng kêu nhỏ :

— Trời ơi !

Lê Tùng có cảm tưởng như trần nhà bằng bê tông vỡ ra hàng trăm mảnh đập vào đầu chàng. Tuy mắt chàng hoa lên, chàng vẫn thấy rõ mồn một Thu Hồ nằm thườn trên giường, chiếc áo cánh tay cắt đã tuột hết hàng cúc bấm, để lộ bộ ngực trắng phau phau. Không biết cúc áo của nàng bật ra từ bao giờ, có lẽ hồi khuya trong cơn vật vã vì vì rượu. Chỉ có Trời mới biết được. Chỉ có Trời mới thấu được nỗi oan của chàng. Suốt đêm, chàng cũng ngủ say, chàng chưa hề đụng vào tay chân nàng, chứ đừng nói là giở chuyện nọ kia với nàng nữa. Song bộ ngực phơi trần trước mắt Huệ Lan là bằng chứng không thể chối cãi.

Dàng điệu thiếu não, Huệ Lan quay về phía chàng :

— Thật em không ngờ...Em vẫn tin anh...Em vẫn chờ anh.

Lê Tùng bảo chữa :

— Anh...anh không làm gì cả.

Huệ Lan cười nhạt :

— Vâng, anh không làm gì cả. Cám ơn anh. Anh vừa dạy tôi một bài học đáng giá.

— Xin em hiểu anh. Anh xin thề...

— Anh đừng thề thốt vô ích. Sự thật vẫn là sự thật. Lời thề chỉ có giá trị với người quân tử. Còn anh...thôi, tình nghĩa giữa tôi với anh đến đây là hết. Anh mặc quần áo đi, tôi ngồi đây chờ anh. Ông Hoàng phải tôi đến tìm anh, đưa ngay về Sở.

— Em về đi, chiều anh đến.

— Yêu cầu anh bỏ lời xưng hô bừa bãi ấy đi.